

-3-

Koibito ijo no
kotowo,

kanojo janai
kimi to.

ยิ่งกว่ารัก
แต่ไม่ใช่
แฟน

Presented by
Yuba MOCHIZAKI
Illustration Doshima

Koibito ijo no
kotowo,
kanojo janai
kimi to.

ยิ่งกว่ารัก
แต่ไม่ใช่
แฟน

-3-

Contents

Koibito ijo no kotowo, kanojo janai kimi to.

Prologue	002
บทที่หนึ่ง ปลาอาจิซุบแบ่งทอด	016
บทที่สอง เดินเล่น	045
ฟิลโลว์ทอล์กแบบกำลังดีของคุณอิโตะและคุณฟูยุ ①	078
บทที่สาม คนรัก	086
บทที่สี่ พิพิธภัณฑสถาน	114
บทที่ห้า ทิรามิสุ	127
บทที่หก ชิโมกิตาซาวะ	151
บทที่เจ็ด โคทตสึ	162
ฟิลโลว์ทอล์กแบบกำลังดีของคุณอิโตะและคุณฟูยุ ②	172
บทที่แปด ค้างคิน	176
บทที่เก้า สภาพร่างกาย	186
บทที่สิบ งานมหาวิทยาลัย	194
บทที่สิบเอ็ด กาแลอิมิลค์	206
ฟิลโลว์ทอล์กแบบกำลังดีของคุณอิโตะและคุณฟูยุ ③	228
บทที่สิบสอง เอนิเมะ	233
บทที่สิบสาม เซเซกิซากุระงาโอกะ	243
บทที่สิบสี่ หางาน	255
บทที่สิบห้า ความรัก	269
ฟิลโลว์ทอล์กแบบกำลังดีของคุณอิโตะและคุณฟูยุ ④	284
Epilogue	289

Ito Minase

มินาเตะ ฮิโตะ

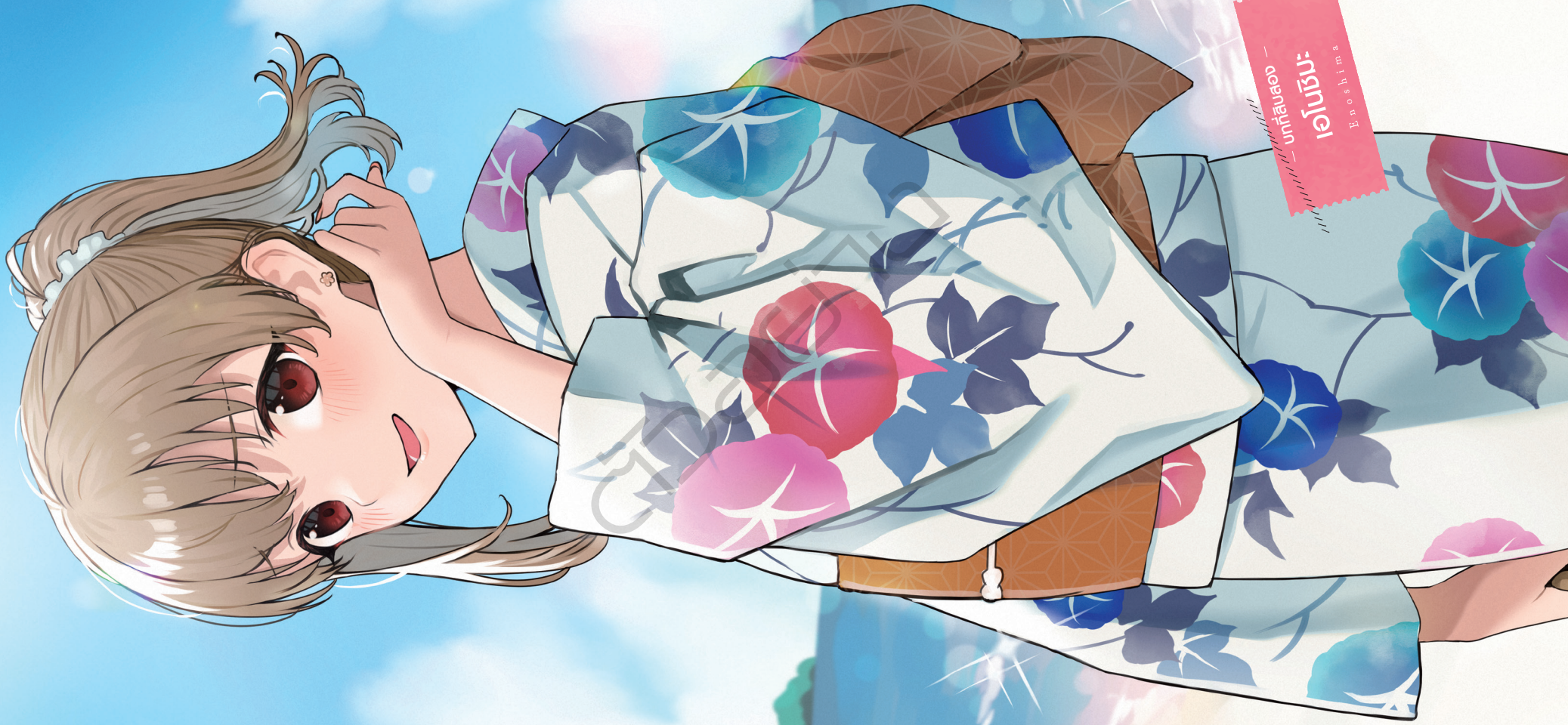
นักศึกษามหาวิทยาลัย

Fuyu Yamase

ยามาเตะ ฟุยุ

นักศึกษามหาวิทยาลัย

— บทที่สิบ —
งานมหาวิทยาลัย
Gakuensai

ยิ่งกว่ารัก แต่ไม่ใช่ แฟน

-3-

Character

ยามาเสะ ฟุยุ Fuyu Yamase

นักศึกษามหาวิทยาลัย
คณะพาณิชยศาสตร์
สังกัดชมรมวิจัยไซไฟ

Ito Minase

มินาเสะ อิโตะ

นักศึกษามหาวิทยาลัย
คณะอักษรศาสตร์
สังกัดชมรมวิจัยไซไฟ

ความรักค่อยๆ เปลี่ยนเป็นอะไรสักอย่าง
ที่ไม่ใช่ความรัก

จนถึงตอนนี้ผมก็ยังจำความรู้สึกนั้นได้ดี
สามปีแห่งรสชาติหอมหวานที่ผมได้เป็น
แฟนกับอีโตะตอนเรียนมหาวิทยาลัย

คนที่สอนให้ผมได้รู้ความจริงว่า ความรัก
ไม่ใช่เรื่องที่ทำเพียงคนเดียวได้นั้นไม่ใช่ใครที่ไหน
เป็นอีโตะนั่นเอง

นั่นคือช่วงเวลาที่ผมมีความรักอย่างบริ
สุทธิ์และสวยงามที่สุดในชีวิต

ถ้าคิดอีกแง่ ในเมื่อตอนนี้ผมเข้าใจความ
เป็นจริงของสังคมแล้ว ผมยิ่งอยากชื่นชมตัวเองที่
เคยมีหัวใจที่บริสุทธิ์ได้ขนาดนั้น

อุดมคติเริ่มกลายเป็นความเพ้อฝัน ความ
“ชอบ” เริ่มกลายเป็นการ “ไม่อยากถูกเกลียด”

แต่ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตผมได้ผ่าน
ไปแล้ว

นี่คือความจริงอย่างไม่ต้องสงสัย

เทศกาลคริสต์มาส

แม้ประเทศญี่ปุ่นของเราจะเป็นประเทศ

เกษตรกรรมที่อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออก แต่ถึงอย่างนั้น พวกเราก็พร้อมจะสนุกครื้นเครงไปกับวันเกิดของใครสักคน จากต่างประเทศที่ไม่เคยรู้จักได้ กัดกินไถ่อย่างและเคັกกันอย่าง ตะกละตะกลามไปพร้อมกับทุกคนบนโลก และไม่รู้เพราะอะไร วันรุ่งขึ้นถึงได้เอาสร้อยหลายเส้นลงประมูลในเว็บไซต์กันจน เป็นเรื่องปกติ นี่แหละคริสต์มาสของคนญี่ปุ่น

และที่บ้าบอที่สุดก็คือ คริสต์มาสอีฟในปีนี้ตรงกับวัน เสาร์

ในตัวเมืองที่บรรดาชายหญิงต่างเบียดเสียดยัดเยียด กันด้วยสีหน้าดีอกดีใจว่า ‘คืนนี้จะได้มีเซ็กส์กันจริง ๆ แล้ว’ จน บรรดาคนโสดรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกลิตรอนสิทธิมนุษยชน ถือเป็นวันหยุดที่ทุกคนดูขาดสติกันดีเหลือเกิน

แต่ในคืนที่คึกคักแบบนี้ กลับมีหญิงสาวคนหนึ่งมาหา ผม ยามาเตะ ฟุยุ ชายโสดอายุยี่สิบห้าที่เช่าแมนชั่นอยู่เพียง ลำพัง

นั่นคือ มินาเตะ อิโตะ แฟนเก่าตอนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของผมเอง

ไม่รู้เพราะพรหมลิขิตหรืออย่างไร แต่พวกเราได้กลับมา เจอกันเมื่อเจ็ดเดือนก่อน

ความสัมพันธ์ลับที่ไม่อาจบอกใครได้ แต่กลับเป็นความสัมพันธ์ที่สำคัญมากสำหรับพวกเรานั้น ยังคงดำเนินต่อมาจนถึงทุกวันนี้

แม้จะไม่ใช่นักรักกัน แต่ในคืนวันคริสต์มาสอีฟ พวกเรา

ก็อยู่ด้วยกันตามลำพังสองคน ทุกคนคงจะได้ไม่ยากว่า เมื่อ
บรรยากาศเริ่มหวานขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ มันก็ต้องจบลงด้วย
เรื่องอย่างว่า เพราะวันคริสต์มาสมันเป็นแบบนี้

แต่ในความเป็นจริง กลับไม่ใช่แบบนี้เลย

“.....คุณฟูยู ตอนนีก็โง่แล้วคะ.....”

“อ๊ะ.....เมอวีร์คริสต์มาส.....”

“เลยเที่ยงคืนแล้วเหอ.....”

พวกผมที่นั่งตัวเลวอยู่บนโซฟาจนแทบจะหลอม
ละลายกลายเป็นส่วนหนึ่งของหลอดลายบนโซฟาอยู่รวมร้อ
กำลังทำตัวเอื่อยเฉื่อยอย่างถึงที่สุดด้วยการถือกระป๋องเบียร์
ไว้ในมือข้างหนึ่ง บอกให้รู้ว่าถึงจะเฉื่อยสักแค่ไหน พวกผมก็
จะไม่ยอมแยกห่างจากกระป๋องเบียร์เด็ดขาด

บรรยากาศคริสต์มาสนั้นแสนครึกครื้น แต่ภายในห้อง
ผม กลับเต็มเปี่ยมไปด้วยความอ่อนล้า

ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้

นั่นก็เพราะพวกเราสองคนเป็นคนขยันหมั่นเพียร และ
เป็นพวกบ้างานอย่างไรละ

คริสต์มาสนั้นพูดได้อีกอย่างว่า เป็นช่วงใกล้สิ้นปี

และเมื่อพูดถึงสิ้นปี พนักงานกินเงินเดือนทุกคนก็ต้อง
พบกับปีศาจร้ายน่าสยดสยองที่มีชื่อว่า [งานเร่งก่อนสิ้นปี]

ความดีอกดีใจขี้มูกย้อยว่า “เฮ้ ถึงคริสต์มาสแล้ว ปิด
เทอมหน้าหนาวแล้ว” ที่เคยมีตอนเป็นนักศึกษา พอเริ่มทำงาน
ถึงได้รู้ว่าจริง ๆ แล้วตอนสิ้นปีคือช่วงเวลาที่มนุษย์เงินเดือนจะ

ถูกหัวหน้าเอาปืนจ่อหลังพร้อมกับขู่เสียงต่ำว่า “รู้ใช่ไหม ว่าถ้ากระดึกระด้าตอนสิ้นปี.....มันจะเป็นยังไง” ทำให้ตลอดหลายวันมานี้ พนักงานกินเงินเดือนที่แสนขยันขันแข็งอย่างพวกผม จึงต้องก้มหน้าก้มตาทำงานจนสายตัวแทบขาด

อิโตะที่ตัวเลวอยู่ข้างๆ พิมพ์ปากคอสนั่น

“แต่ก่อน พวกเรานึกว่าวันหยุดปีใหม่คือช่วงเวลาแห่งอิสระเสรีไร้ขอบเขต.....แต่มันไม่ใช่เลยนะ.....เพราะพวกเราต้องทำงานล่วงหน้าสำหรับวันหยุดที่กำลังจะมาถึง.....!”

“สำหรับพวกเราแล้ว วันหยุดที่กำลังจะมาถึง เปรียบเหมือนของขวัญสินะ.....”

“ไม่อยากจะหยอก.....แต่ก็อยากหยุดปีใหม่.....ไม่สื
อยากหยุดไปตลอดชีวิตเลย.....!”

“ไหนบอกว่าสนุกกับงานไง”

“ก็นึก.....นึกอยู่นะ แต่ก็อยากหยุดตลอดชีวิตด้วย
ไง.....ตอนนี้ความรู้สึกกำลังต่อสู้กันอยู่ในใจ.....”

เมื่อประมาณสามเดือนก่อน อิโตะลาออกจากงานประจำที่ต้องทำแบบเดิมทุกวัน เพื่อย้ายไปทำงานบรรณาธิการเขียน ซึ่งดูเหมือนเธอจะสนุกกับงานและชีวิตมากทีเดียว

แต่พอถึงช่วงสิ้นปี งานบรรณาธิการที่เคยสนุกก็ต้องเจอกับการปิดต้นฉบับที่เร่งเข้ามาไม่ขาดสาย ดูเหมือนจะเป็นช่วงพีคสุดของปีเลยทีเดียว

ผมเองในฐานะผู้ช่วยไคเร็กเตอร์เกมโซเชี่ยล ก็ต้องเจอกับบรรณานุกรมสุดท้ายของปีนี้เช่นกัน เพื่อให้ผู้เล่นได้สนุกกับวันปี-

ใหม่อย่างเต็มที่ ผมจึงต้องรับหน้าที่เป็นกระสอบทรายให้กับ
คนโน้นคนนี้วิ่งไปหมด

ด้วยเหตุนี้ พวกผมจึงออกไปทำงานด้วยความเบิกบาน
ใจกันในวันคริสต์มาสอีฟ

พอตกเย็น อีโตะก็มาห้องผมแบบไม่บอกไม่กล่าว
ใบหน้าของอีโตะที่ปรากฏบนจออินเตอร์โฟน มีบรรยากาศ
แบบคริสต์มาสผู้ผสมด้วยอาการที่เปี่ยมล้นไปด้วยความอ่อน
ล้า จนดูเหมือนตึกตาดินเหนียวไม่มีผิด

ไม่มีแม้แต่เรียวแรงจะบ่น ประหนึ่งว่าแรงเหวี่ยงสุดท้าย
หมดไปกับการเปิดฝากระป๋องเบียร์แล้ว

พวกเรากลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตที่อยู่ได้ด้วยเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์เท่านั้น

“อีโตะ พຽ່ນนี้ละ.....?”

“ไปทำงานสิ.....ทำงานนี้ฉันก็งัยเย.....”

“โอ.....ฉันก็ต้องทำงานที่บ้านเหมือนกัน.....”

“แต่ก็แค่ช่วงเช้าแหละ.....ความจริงจะทำที่บ้านก็ได้ แต่
ไปทำที่บริษัทมันได้งานดีกว่า”

มิน่าละ วันนีถึงได้ดื่มแค่กระป๋องเดียว แม้จะเป็นแบบ
500 มิลลิลิตรก็เถอะ

“อดทนอีกไม่กี่วัน ก็จะได้นอนพุงอืดแล้ว”

“หวัดดีจ๊ะใหม่”

“สกปรก! แบบนี้ไม่ต้องนอนแล้ว!”

“อา!”

พวกผมคงคุ้ยไ้สาระกันไปแบบนี้จนหมดปีแน่ๆ

“ช่วงปิดปีใหม่ไม่ได้กลับบ้านใช่ไหม อิโตะ”

“ใช่แล้ว! เพิ่งเคยเจอปีใหม่แสนสุขแบบนี้เป็นครั้งแรก!”

เพราะอิโตะเปลี่ยนงาน พ่อเลยโกรธมากจนเหมือนจะตัดเธอออกจากกองมรดก แต่กลับทำให้อิโตะดีด้าราวกับได้ปลดปล่อยตัวเองเสียที มีอิสระเต็มที่โดยไม่ต้องสนใจสายตาของพ่ออย่างที่ไม่เคยเป็นมา ซึ่งแน่นอนว่าปิดปีใหม่นี้อิโตะไม่กลับบ้านแน่ๆ

“ฟูยูกุก็ไม่กลับหาคามัตสึเหมือนกันใช่ไหมล่ะ?”

“ไม่กลับหรอก ก่อนหน้านี้ฉันลืกล็อกอินไปงานศพแม่แล้วไง ไม่จำเป็นต้องกลับไปอีกแล้ว”

“แล้วจะล็อกอินครั้งต่อไปเมื่อไหร่?”

“งานศพพ่อมั้ง แล้วก็คงเป็นล็อกอินครั้งสุดท้ายด้วยไกลถึงเวลาลบบัญชีแล้วเนี่ย”

“หว้าย ตลกร้ายมากค่ะ คุณฟูยูกุ”

แม่ผมตายเมื่อสามสัปดาห์ก่อน

บ้านผมอยู่ตรงกันข้ามกับบ้านอิโตะ แม่ผมเอาแต่ใส่ใจพี่ชายและเพิกเฉยกับผมจนกลายเป็นเรื่องปกติ เพราะฉะนั้นการไปงานศพแม่ สำหรับผมแล้วจึงเหมือนหน้าที่ที่ต้องทำเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ ปีใหม่นี้ผมจึงอยู่โตเกียวเหมือนเดิม

“รู๊จึน่าจะคิดแผนไปเที่ยวไหนกันนะอะ”

“จริง พ่อเปลี่ยนงานแล้วมันยุ่งๆ ไม่ทันได้คิดถึงแผน

เที่ยวตอนปิดปีใหม่เลย”

“นั่นสิ แต่ช่วงปีใหม่นะ ที่ไหนก็คนแน่นทั้งนั้น”

“แล้วก็แพงมากด้วย เพราะมันอยู่บ้านเป็นดีที่สุด”

“อย่าว่าแต่ออกนอกโตเกียวเลย สุดท้าย ปีนี้คงไม่ได้
ออกนอกเขตชินางาวะเหมือนเดิม”

บรรยากาศฟุ้งๆ ที่แสนผ่อนคลายโอบล้อมรอบตัวพวก
เราสองคน

ทำให้ผมอดคิดอย่างคาดหวังไม่ได้ว่า ความต้องการ
ของพวกเราช่างเหมือนกันมากจริง ๆ อย่างน้อยผมก็หวังให้
เป็นแบบนั้น

“ว่าแต่ อิโตะชอบหนังชุดนี้ใช่ไหม?”

“ฮะ!”

พอเห็นแผ่นเกมที่ผมหยิบออกมาจากลิ้นชักทีวี อิโตะ
ก็ตาโตเป็นประกาย

เกมใหม่ล่าสุดที่สร้างจากหนังสุดฮิตในโลกแฟนตาซี

“ชอบ ๆ! อยากเล่นเกมนี้มากเลย!”

“ถามจริง? มันปิดปีใหม่มาเล่นด้วยกัน เดี๋ยวสอนวิธี
กำหนดคาแร็กเตอร์กับโลกทัศน์ให้”

“แข่งเรื่องการเล่นเกมต่อเองใช่ไหมคะ!? เยี่ยมที่สุด
เลย!”

อิโตะที่เปลี่ยนจากตัวซี้เกียจมาเป็นตัวดีดภายในเวลา
เสี้ยววินาที คัวแผ่นเกมไปจากมือผมและก้มหน้าก้มตาอ่าน
ทั้งข้างหน้าข้างหลังกล่องพร้อมกับพึมพำ “โฮโฮ!” อย่างสนุก

สนใจ

ส่วนผมนั้นแอบดีใจยิ่งกว่าอิโตะเสียอีก ดีใจจนอยากจะตะโกนให้สุดเสียงเลย

ถ้าอิโตะเป็นแฟนผม ผมคงไม่ต้องตื่นตื่นที่จะชวนเธอมาเล่นเกมที่บ้านแบบนี้หรอก แต่เพราะเธอไม่ใช่แฟน แค่อิโตะตอบรับคำชวนผมก็โล่งใจแล้ว

ผมจะได้ใช้เวลาช่วงปิดปีใหม่กับอิโตะ แม้จะเป็นกิจกรรมไร้สาระชนิดที่ไม่ได้ออกจากบ้านไปไหนเลย แต่แค่ได้ใช้เวลากับอิโตะ ผมก็มีความสุขที่สุดแล้ว

สำหรับผม ความรู้สึกที่มีต่ออิโตะนั้นมันมากมายถึงขนาดนี้แล้ว

“หือ? เป็นอะไร พูดยุง มองอะไร?”

“.....อ้อ เป่ล่าหรอก.....เวลาอิโตะน้ำลายจะย่อยนี้ ตลกดี”

“ไม่ย่อยสักหน่อย!”

เพราะผมแก้ตัวแบบแปลก ๆ อิโตะจึงใช้กล้องเกมดีหัวผมเบา ๆ

“ฉันไม่ได้ปากห้อยขนาดที่น้ำลายจะย่อยเพราะแค่อยากเล่นเกมหรอกนะ.....อ๊ะ ย่อยนิดหน่อยแฮะ”

ตกลงย่อยจริง ๆ เอะ

“เหะ ๆ ๆ อาหารในรูปน่ากินจัง ภาพกราฟฟิกสุดยอดเลยเนอะ”

“สุดท้ายก็วกเข้าของกินจนได้”

“ดูนี่ๆ วิธีเข็ดน้ำลายแบบยั่วๆ อืม~.....”

“อะไรของเธอ เสียงเพี้ยนๆ นะ หน้าไม่อาย”

“แล้วคึกไหมล่ะ”

“อืม ก็นิดนึง”

“อา.....หือ”

ผมเอื้อมมือไปจับแก้มอิโตะที่หัวเราะคังพร้อมกับยื่นริมฝีปากไปหา

ไม่เหมือนจูบแบบเด็ก ๆ ตอนทำแคมเปญแพร่แทร็ป เพราะมันคือจูบที่ต่างฝ่ายต่างแลกกันเพื่อสัมผัสรสชาติของกันและกัน ร่างกายบดเบียดเข้าหา จนในที่สุดผมก็อยู่ในท่าขึ้นคร่อมอิโตะ

เมื่อผละริมฝีปากออก อิโตะก็มองมาอย่างตำหนิ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมียิ้มเหมือนคนที่เครื่องร้อนเต็มทีแล้ว

“เอ่ จะทำจริงหรือ? ไหนว่าเหนื่อยไง พรุ่งนี้ต้องทำงานด้วยนะ”

“ไม่เห็นเกี้ยวเลย”

“ฟินช่วงล่างไม่ได้เลยสิเนี่ย ร้ายอะ.....อ๊ะ”

จุดอ่อนของอิโตะคือต้นแขน โดยเฉพาะแถว ๆ สีข้างแค่สัมผัสเบา ๆ อิโตะก็แทบอ่อนแรงจนพูดไม่ออกแล้ว

ผมจูบซ้ำอีกครั้งพร้อมกับลูบไล่ไปตามสีข้างอย่างขำขัน เสียดสีปลายนิ้วกับสีข้างแผ่วเบา ก่อนที่มือจะเลื่อนไปกุมหน้าอกอันอวบอิมอย่างอ่อนโยน

“อืม อืมม.....”

อิโตะจับริมฝีปากล่างผมเบาๆ ก่อนจะปล่อย
ผมเองก็ขำหน้าอกอิโตะผ่านทางเสื้อผ้า กอบโกยขึ้น
มาอย่างเห็นกระหาย ถึงเวลาสอดใส่เพื่อสัมผัสเนื้อในแล้ว

“ฮะ.....”

แต่เพราะความง่วง ผมถึงเพิ่งรู้ตัว

“หือ เป็นอะไรไป?”

“ถูกยาง.....”

ผมดึงถุงพลาสติกที่ใส่ยาและเวชภัณฑ์ต่างๆ แล้วยึด
ไว้ตรงใต้เตียงออกมา คั่นจนทั่วแต่ก็ไม่เจอสักถุง

“อา ไม่มีจริงๆ ด้วย”

“อ้าว”

“ตั้งใจว่าจะซื้อตอนไหนได้แต่ผมคุณห่า แต่ก็ลืมไปเลย”

“ให้ความรู้สึกแบบชีวิตคนทำงานมาก~”

อิโตะตีไหล่ผมที่หัวเราะแหยๆ เบาๆ ทั้งเผ้าผมทั้ง
เสื้อผ้าหลุดลุ่ยอย่างเย้ายวน

งั้นก็ สดเลยไหม?

จะพูดแบบนั้นออกไปได้อย่างไร ไร้ความรับผิดชอบเกิน
ไปแล้ว

“.....”

แต่ถ้าอิโตะตกลงล่ะ?

พวกผมแนบชิดกันถึงขนาดนี้ ถ้ากำจัดสิ่งกีดขวางที่มี
ความหนา 0.01 มิลลิเมตรออกไปได้

ถ้าเกิดปองขึ้นมาด้วย [เหตุผล] แบบนี้ พวกเราก็คงได้

อยู่ด้วยกันตลอดไป

“.....งั้น ขอออกไปซื้อที่ร้านสะดวกซื้อเดี๋ยว!”

“อา จริงจังมากเลยนะ”

“หยุดแค่นี้ไม่ได้แล้วครับ! เครื่องร้อนไปหมดแล้ว!”

“หิ ถ้ากลับมาแล้วฉันหลับก็โทษทีนะ”

“โหดร้ายเกินไปแล้ว! ขอสงวนนาที อย่าเพิ่งหลับนะ!”

ผมไม่คิดจะตรวจสอบสภาพตัวเอง หยิบแค่กระเป๋า
สตางค์แล้วก็พุ่งออกจากห้องไปทันที พอเห็นสภาพที่น่าสมเพช
ของผม อิตะก็หัวเราะร่วน

“.....”

เมื่อขึ้นลิฟต์เพียงลำพัง รอบตัวก็เหลือเพียงความเงียบ
ราวกับช่วงเวลาอบอุ่นและคึกคักเมื่อก็เป็นเพียงความ
ฝัน

เมื่อออกจากแมนชั่น ลมหนาวยามราตรีก็พัดพาความ
อบอุ่นของอิตะจนจางหายไปหมด ร้านสะดวกซื้ออยู่ห่างออกไป
เพียงหนึ่งนาที ผมยกแขนขึ้นกอดตัวเองพร้อมกับเดินเร็ว
ขึ้นอีก

ระหว่างทาง ผมอดหันไปมองชายหญิงคู่หนึ่งที่กำลัง
เดินสวนมาไม่ได้ ผู้ชายแบกเด็กหญิงตัวน้อยขึ้นหลังให้นอน
ซบบนแผ่นหลังที่อบอุ่นชวนให้ฝันดีด้วย

เรื่องแต่งงานมีครอบครัว แม้จะคิดอยู่บ้างเหมือนกัน
ว่าสักวันตัวเองก็คงเป็นแบบนั้น แต่ก็รู้สึกไกลตัวเหมือนอยู่กัน
คนละโลก อนาคตที่ห่างไกลข้างหน้า มันไม่ได้ต่างจากโลกต่าง

มิติสักเท่าไร

แต่พักนี้ ผมกลับรู้สึกว่ามันคืออนาคตที่อยากไขว่คว้า
มาให้ได้

ผมชอบอิโตะ อยากอยู่กับอิโตะตลอดไป

ความรู้สึกมันไม่ต่างจากตอนเรียนมหาวิทยาลัย

แต่เพราะตอนนี้ผมอายุยี่สิบห้าแล้ว มันถึงได้ซับซ้อน
และหนักหนาขึ้นเล็กน้อย ผมคงบอกอิโตะว่า อยากคบหาแบบ
ตอนมหาวิทยาลัยไม่ได้แล้ว

นั่นเป็นเพราะว่า ตอนนี้อพวกเราเป็นผู้ใหญ่ที่ความรู้สึก
ชอบต้องมาพร้อมกับ [สังคม] รอบตัว

ตอนนี้ความสัมพันธ์ของผมกับอิโตะยังเป็นแบบฟุ้ง ๆ
แค่รู้สึกดีไปวัน ๆ แต่พักนี้ผมเริ่มคิดแล้วว่า อยากเดินหน้าไปสู่
ความสัมพันธ์ที่จริงจังทางสังคมพร้อมกับอิโตะ

แต่จนถึงตอนนี้ ผมก็ยังไม่ได้บอกความรู้สึกนี้กับเธอ

แม้จะมีบางครั้งที่ผมรู้สึกว่ามันถึงจังหวะเวลาที่จะบอก
แล้ว แต่เมื่อกัดันมาตายไปอีก ทำให้การตัดสินใจนี้ยังคงลอย
คว้างยึดเยื่อมาหลายสัปดาห์

เพราะอย่างนั้น ถ้าเมื่อกี้ผมถามไปว่า ‘ขอสดได้ไหม?’
มันคงเหมือนคำถามตัดสินใจผลแพ้ชนะความสัมพันธ์ของพวก
เรา เพราะผมไม่มีความมั่นใจ ดังนั้นถ้าใช้วิธีทำให้ท้อง มันอาจ
จะดีก็ได้

แต่ผมไม่ชอบความไม่ชัดเจนแบบนั้น

แล้วถ้าอย่างนั้น ผมจะทำยังไงดีละ ถ้าปล่อยให้

สัมพันธ์ยังฟุ้งๆ แบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ มันอาจจะเป็นแบบนี้ไปตลอดชีวิตเลยก็ได้

ตอนนี้ในใจผมมีทั้งเหตุผล, ความต้องการ, ความซื่อสัตย์ และเรื่องทางสังคมตีกันให้มั่วไปหมด

บอกผู้หญิงที่ชอบว่าชอบ

แม้จะเป็นเรื่องเพียงแค่นั้น แต่กลับยากเย็นเจ็บใจเหลือเกิน ยากกว่าตอนเรียนมหาวิทยาลัยไม่รู้ตั้งกี่เท่า คนเราไม่ควรโตเป็นผู้ใหญ่เลยจริง ๆ

ผมเดินเลือกอุปกรณ์ป้องกันในร้านสะดวกซื้อในคืนวันคริสต์มาสเพียงลำพังพร้อมกับครุ่นคิดไปด้วย

ตอนนั้น ผมทำยังไงถึงบอกอิตะว่าชอบได้นะ

ตัวอย่าง

ยิ่งกว่ารัก
แต่ไม่ใช่
แฟน

“ฉันจะสารภาพรักกับอิตะยังไงดี.....?”

หมดคาบที่สอง ในโรงอาหารก็คึกคัก
แข็งแะ

ยามาตะสุดเส้นไชยุราเม็งดังซู้ด ๆ โดย
ไม่แม้แต่จะขายตามองผมที่เค้นเสียงถามออกไป
อย่างกลุ้มใจเหลือเกิน

“ทำไมชาชูราเม็งโรงในอาหาร มันถึง
พล่ำมได้ขนาดนี้”

“เฮ้ย นี่ฉันปรึกษาจริงจังนะไวย์”

“แต่ไอ้ที่นายปรึกษา มันดูไม่จริงจังเลย
นี่หว่า”

ใจร้ายโคตร พูดแบบนี้ได้ยังไง พูดเหมือน
ความรักของเพื่อนมีค่าพอ ๆ กับชาชูราเม็งใน
โรงอาหารอย่างนั้นแหละ

ถึงตอนนี้ยามาตะจะทำหน้าเอือมระอา
เต็มแก่ แต่ตอนที่ผมบอกว่าชอบมินาสะ หมอนี่
ดีใจยิ่งกว่าเรื่องของตัวเองเสียอีก ทำท่าเหมือน
จะวิ่งไปบอกมินาสะเสียเดี๋ยวนั้นเลยว่า “หมอนี่
มันชอบเธออะ มินาสะ!”

ทำไมความรู้สึกถึงจืดจางลงได้ขนาดนี้
เพราะบางมาก มิตรภาพข้างเปราะบางเหลือเกิน

“ก็นายพูดแบบนี้มาก็อาทิตย์แล้ว”

“ใกล้จะครบเดือนละ”

“นานโคตร”

“ฉันตกหลุมรักมินาสะมาหนึ่งเดือน ทุกวันช่างเจิดจ้า
สดใส การมีความรักมันดีมากเกินไปนะ ยามาตะ”

“ทำเป็นอวด ให้ได้เป็นแฟนก่อนเถอะ ค่อยเอามาพูด”

ผมตกหลุมรักมินาสะ อิโตะตอนช่วงหนึ่งสัปดาห์หลัง
เปิดเทอม

ตอนนั้นเด็กใหม่ของชมรมวิทย์ไซไฟที่มียามาตะรวม
อยู่ด้วย นัดกันว่าจะมากินข้าวกลางวันที่โรงอาหารด้วยกัน
ก่อนเริ่มชมรมจริงๆ

และผมก็ได้เจอมินาสะเป็นครั้งแรก

เอาจริงก็ไม่ใช่ว่าผมตกหลุมรักเธอตั้งแต่แรกเห็นหรอก
ดีไม่ดี ความรู้สึกแรกที่ได้เจอกัน ผมยังคิดว่าเธอดูจืดๆ เมื่อ
เทียบกับเพื่อนผู้หญิงคนอื่นเสียด้วยซ้ำ เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิง
ที่ไม่โดดเด่นเท่าไรนัก

แต่เมนูอาหารกลางวันที่เราเลือกนี้สิ ทำให้ผมซ็อก
หนักมาก

“ฉันสลดภาพตอนมินาสะกินนัตโตะออกจากหัวไม่
ได้เลยอะ.....”

“พอฟังหลายครั้งเข้า ความรักนายมันดูเหม็นๆ นะ”

มินาสะ อิโตะเลือกที่จะกินนัตโตะต่อหน้าผู้ชายที่เพิ่ง
เจอกันเป็นครั้งแรก เธอช้อนนัตโตะเพิ่มพร้อมกับซูดไก่ทอด
คาราอาเกะ ก่อนจะคนนัตโตะอย่างสงบเรียบร้อยและตักกิน
อย่างเอร็ดอร่อย

พอผมถามว่า ทำไมถึงกินนัตโนะ เธอก็ตอบว่า

‘เอ๊ะ ก็คาราอาเกะของโรงอาหาร มันกินกับข้าวไม่อร่อยนี่’

ทั้งคำตอบที่ไม่ตรงคำถามสักเท่าไร ทั้งท่าทางการกินอย่างมีมารยาท ทุกอย่างดูแปลกใหม่สำหรับผมไปหมด พอรู้ตัวอีกที ผมก็มักจะมองเธออยู่บ่อยๆ แล้ว

“เรื่องเหตุผลที่ชอบนะเอาไว่ก่อน การมีคนที่ชอบมันเป็นเรื่องดีก็จริง แต่กว่าจะได้สารภาพรักนี่มันนานไปไหม”

“ไม่นานนะ.....ก่อนจะสารภาพรักก็ต้องทำความรู้จักกันก่อนสิ จะได้รู้ว่าจะไปกันได้ไหม.....”

“แต่นายไม่เห็นทำอะไรให้得我รู้จักกับมินาอะะมากขึ้นเลยดีไม่ได้อันยังได้คุยกับมินาอะะมากกว่านายอีกมั้ง”

“กะ ก็นายเป็นบรรณาธิการนิตยสารรวมบทวิจารณ์นี่.....ฉันเอง เวลามีโอกาสก็หาเรื่องคุยอยู่เหมือนกันนะ”

อย่างเรื่องดินฟ้าอากาศ และเรื่องการเรียนรู้ แต่ยังไม่เคยได้พูดคุยเรื่องส่วนตัวกันเลยสักนิด ความจริงอย่างเรื่องหนังสือหรือหนังที่ชอบ ก็ดูเหมือนพวกเราจะชอบกันคนละแนวเลย

“ช่างฉันเถอะ แค่นี้ได้ผลลัพธ์ก่อนปิดเทอมหน้าร้อนก็พอแล้ว จนกว่าจะถึงตอนนั้น ฉันจะค่อยๆ กระชับความสัมพันธ์กับยามาอะะไปเรื่อย ๆ ขึ้นริบร้อน เดี่ยวจะผิดพลาดเสียเปล่า ๆ ความรัก มันริบร้อนไม่ได้หรอกนะ”

“กล่าวพูดนะ เซอร์รี่บอย”

เสียใจด้วยนะ ผมยังเวอร์จิ้นอยู่จริง ๆ เวลาถูกตำว่า

เวอร์จินเลยไม่สะทกสะท้านอยู่แล้ว

“ถึงนายจะทำหน้าเหมือนฉันไม่เดือดร้อนสักนิดที่โดน
ด่าว่าเวอร์จิน แต่ฉันมีแผนแล้วนะเว้ย”

“หา!?”

ข้อที่กำลังจะตกแกงกะหร่เกือบหลุดจากมือ

“คะ ใครกันนะไอ้เพื่อนเวอร์!”

“ผู้หญิงรุ่นเดียวกันที่เจอกันที่ทำงานพิเศษ เมื่อคืนฉัน
เพิ่งสารภาพรักไป”

“ไม่จริง.....”

ใครจะคิดว่า ยามาตะที่แสนจะบ๊อบและน่ารำคาญ
คนนี้จะมိแผนกับเขาได้ แถมยังมีก่อนผมอีก

“มิน่าละ วันนี้ดูเพื่อนคล้ายแปลกๆ.....”

“เอ๊ะ จริงหรือ!? แสดงว่าเวลาคนเรามีแผน ทุกอย่าง
มันเปลี่ยนไปจริงๆ นะนี่? ฮ่าฮ่าฮ่า!”

พูดจาดีดี่ขึ้นมาเลยนะ กลายเป็นเครื่องเพิ่มดีกรีความ
ภูมิใจแบบฉับพลันซะงั้น

“พูดมาก.....ขอให้สออตกซ้าชั้น”

“ตอนนี้ ฉันปลั่งประกายทุกวันเลยอะเพื่อน การมีความ
รักนี้มันดีมากๆเลย”

“เพ็งจะคบได้แค่วันเดียวนี่ไม่ต้องมาพูดเลย!”

“อะไรๆ คุยเรื่องความรักกันอยู่หรือ?”

คนที่เดินเข้ามาใกล้โต๊ะที่พวกผมกำลังนั่งอยู่ คือเด็กสาว
รุ่นเดียวกันชื่อโอมิ เธออยู่ชมรมเดียวกับพวกผม โดยมีมินาสะ

เดินตามมาข้างหลัง ทั้งสองถือถาดอาหารไว้ในมือด้วย

“โอ้ จะบอกอะไรให้呢.....ยามาตะมีแฟนแล้ว”

“ถามจริง ใครอะ!? ขอนั่งด้วยได้ไหม?”

“เฮ้ยยย ยามาเตะ! อย่าพูดเช!”

“อ๊ะ แต่ท่าทางเสียงดังหนวกหู ไม่นั่งดีกว่า ไปกันเถอะ
อิโตะ”

“อย่าเพิ่งไป! อยู่ฟังก่อน!”

เพราะถูกยามาตะอ้อนวอนทั้งน้ำตา ทั้งโอมิและมินา-
เตะจึงยอมอยู่ต่อ ทั้งสองกินอาหารพลางฟังยามาเตะอวดเรื่อง
แฟนที่เพิ่งคบกันได้หมาดๆ ไปด้วย

โอมิที่เป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ จึ้ถามยามาเตะโน่นนี้อย่าง
ไม่คิดอะไรมาก ยามาเตะเองก็คงไม่คิดมากเหมือนกัน ดีไม่ดี
จะอยากเล่าเสียด้วยซ้ำ ทำให้ทั้งสองคนคุยกันออกรสออกชาติ

ส่วนมินาเตะนั้น น่าเสียดายที่วันนี้เธอกินอุด้ง ผมจึง
อยากจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ที่ไม่ได้เห็นเธอกินนัตโตะ

เอ๊ะ หรือว่า ผมจะชอบผู้หญิงกินนัตโตะ?

มินาเตะกินอุด้งไปเจียบๆ แต่สีหน้าดูมีความสุขมาก
พร้อมกับคอยฟังที่ยามาเตะกับโอมิคุยกันไปด้วย แม้บางครั้งเธอ
จะพยักหน้าตามด้วย แต่ก็แทบไม่ได้พูดอะไรเลย แต่ถึงอย่าง
นั้นก็คงสนใจเรื่องที่สองคนคุยกัน จึงไม่ละสายตาไปไหนเลย

“หือ?”

“อ๊ะ.....”

ผมมัวแต่มองเหม่อ จนเผลอไปสบตากับมินาเตะที่

ยิ่งกว่ารักแต่ไม่ใช่แฟน

KOIBITO IJO NO KOTO O, KANOJO JANAI KIMI TO. Vol.3

by Yuba MOCHIZAKI

© 2025 Yuba MOCHIZAKI

Illustrations by Doshima

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

ยิ่งกว่ารักแต่ไม่ใช่แฟน เล่ม 3

เรื่อง : Yuba MOCHIZAKI / ภาพ : Doshima

แปล : Kira Kira

บรรณาธิการ : ดุลย์ชาติ

กองบรรณาธิการ : หมาหัวโจก

ปก : Calbee

รูปเล่ม : รพีพร

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

Zenshu Publishing Co., Ltd.

1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก บางโพธิ์พอแก้ว ภาษีเจริญ กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 220 บาท

www.zenshushop.com

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

ISBN : 978-616-561-782-6

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้เป็นเพียงเรื่องแต่งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใครๆ กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใดๆ ทั้งสิ้น
สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาษาไทย
และจัดจำหน่ายภายใต้ใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศไทย
หากมีผู้นำไปลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือดัดแปลงจะถูกลงโทษตามกฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

220 บาท

KOIBITO IJO NO KOTO O, KANOJO JANAI KIMI TO. Vol.3
by Yuba MOCHIZAKI
© 2025 Yuba MOCHIZAKI
Illustrations by Doshima
All rights reserved.
Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.
Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

แนว : โรแมนติก

เหมาะสำหรับ : 18 ปีขึ้นไป

ยิ่งกว่ารักแต่ไม่ใช่แฟน

พมเธียมาสา: พุยุ นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งและยังเวอร์จิ้น
ย้ายจากเมืองกาคามัตสึ จังหวัดคาทาวะในแถบชิโกกุ มา
อาศัยอยู่ในเมืองโตเกียวเพียงลำพัง และสิ่งที่ทำให้กลุ่มใจ
มากในตอนนี่ก็คือ ‘จะสารภาพรักกับมินาสะยังไฉ่?’ พมเริ่ม
สนใจมินาสะ อีโต้ซึ่งอยู่ชมรมเดียวกันมาได้สักพักแล้ว มัน
ไม่ใช่รักแรกพบอะไรหรอก เกมตอนเจอกันครั้งแรก พมยัง
รู้สึกว่าเป็นเด็กสาวที่ไม่มีอะไรเด่นเอาเสียเลยด้วย แต่
นิสัยแปลกๆ ที่เธอจะแสดงให้เก็นบ้างเป็นบางครั้ง ทำให้พม
รู้สึกว่าแปลกใหม่ดี พอรู้ตัวอีกทีก็คอยมองเธอตลอดแล้ว
พมตกหลุมรักมินาสะ อีโต้เข้าเสียแล้ว นี่คือเรื่องราวความ
สัมพันธ์ตั้งแต่ที่พมได้เจออีโต้ ได้คบกัน และได้ใช้เวลาในช่วง
วัยรุ่นด้วยกัน จนถึงวันที่พมถอดใจจากการเป็นคนรักของเธอ

facebook.com/zenshucomic

www.zenshushop.com

